

11. fejezet

Bánk döntésre jut, és meglátogatja a királynét, akinek rosszul sülnek el a dolgok

Bánk nagyot sóhajtva elindult a királyné lakosztálya felé.

– Ki az? – szolt ki az asszony, miután bekopogtatott az ajtón.

– Bánk vagyok.

A királyné ajtót nyitott. Nem egyedül volt. Amikor Bánk meglátta Ottót, fejébe tódult a vér, és ökölbe szorult a keze, de nagy levegőket vett, ahogy Melinda tanította neki annak idején, hogy megnyugodjon.

– Ma reggel észrevettem egy különös dolgot – mutatott ki az ablakon Gertrudis. – Itt az ősz, ezt mind tudjuk. Megsárgultak a levelek, ebben sincs semmi különös. De láttad már ma a fákat?

Bánk a fejét rázta.

– Mindegyik vérvörös lett. Egytől-egyig. Az egész erdő – mutatott a palota körül fekvő tájra Gertrudis.

Bánk meglepődött, még sohasem látott ilyet. Egy csatatérhez hasonlított a vidék, ahol minden vérben úszik.

– Attól tartok, ez nem jót jelent – emelte állához a kezét Gertrudis tűnődve. – Már csak azt nem tudjuk, hogy kinek nem.

De hamarosan ez is kiderült, amikor Bánk elmondta, miért jött.

– A koronámat akarod? Nem adom! Ottó, azonnal védj meg!

Biberach az állával az ajtó felé bökött.

– A nővérem? – kérdezte Ottó, de a lovag a fejét csóválta. – Csak nem a bán?!

– Ő bizony!

– Hálátlan! – fakadt ki Ottó. – Pedig mennyit tömtem a zsebed! Etettelek, itattalak, a legjobb körökben foroghattál, de neked semmi sem elég. Nem vagy máshoz hűséges, csak a pénzhez és a hatalomhoz. Arra fordulsz, amerre a szél fúj. Te... te szélkakas!

– Bagoly mondja verébnek, hogy szélkakas – felelte a lovag. – Te éppen ilyen vagy. Az új gazdámnak beszéltem a kis fogadásokról a királynéval, nem nagyon örült neki. Ha kijön, elmondom neki, hogy el akartad tenni láb alól Fülöp királyt, akkor aztán...

– Mit?! Hogy?! Még van képed?! – kapkodott levegő után Ottó. – Te adtad hozzá a mérget!

– Honnan tudhattam volna, hogy mire akarod felhasználni? Különben is hashajtót adtam, ne felejtsd el!

Ottót dühös lett, aztán eszébe jutott valami. El kell hallgattatnia ezt a kis köpönyegforgatót, de végleg. Galád, sötét és gonosz terv formálódott a fejében. Látszott, hogy sokat tanult Biberachtól. Negédes hangon folytatta.

– Sokkal tartozom neked, kedves lovagom. Ezért úgy határoztam, hogy megfizetek neked kamatostól.

– Nincs egy vasad sem!

– Vasam, kedves lovag? Hm. Az valóban nincs. Viszont annál több aranyam! Egy titkos erszényben tartom.

– Hol az a titkos erszény? – lépett közelebb a lovag. Fel sem merült benne, hogy Ottó be akarja csapni, ugyanis az együtt töltött évek során egyetlen ravasz terv sem pattant ki a fejéből.

– Az ablakpárkány alatti részbe dugtam. Ha kihajolsz, megtalálod.

Biberach azonnal az ablakhoz ment, és tapogatni kezdte a külső falat.

– Nem érzek semmilyen repedést – mondta.

– Lejjebb van! Hajolj ki jobban! – sziszegte gonoszul Ottó.

– Már érzem! – mondta Biberach, és még jobban kihajolt. Ekkor elvesztette az egyensúlyát, és már zuhant is. Biberach annyira szerette az aranyat, hogy odaképzelte az erszényt, bár az ott sem volt. Hogy Ottóval most Biberach végzett-e vagy a saját pénzéhsége, ami egész életében irányította, azt már nehéz volt eldönteni, és talán nem is kellett.

– Ez sem adja már tovább a titkomat – suttogta Ottó. Ezután Gertrudis testőreihez ment, akik hatan voltak, mindannyian Merániából származtak, és hűségesek voltak a királynőhöz meg az öccséhez. Ottó korábban elküldte őket, hogy négyszemközt beszélhessen a nővérével.

– Hozzátok ide Melindát! – adta ki a parancsot. Az volt a terve, hogy továbbáll a várból, és viszi magával az asszonyt is. Ez a hely nem volt többé biztonságos a számára.

– Somával és egy paraszttal elindultak a családi birtokukra – felelte a kapitány.

– A csapat egyik fele menjen érte, és hozza utánam a határhoz!

A másik fele velem jön!